

Brangūs draugai,

Tiek daug iš jūsų parašėte man tuo metu, kai mirė mano brolis Benediktas, o po mėnesio – ir mano sesuo Teresė. **Ačiū, ačiū už jūsų meilę, gerumą ir atjautą.** Mane palietė tai, kokia didelė yra mūsų šeima, pasisklidusi po visą pasaulį. Tai tie, kuriuos Benediktas su meile ir Dievo išmintimi nešiojo savo širdyje, ir tie, kurių būta arti Teresės, kuri buvo kupina išminties pripildytos kompetencijos, švelnios meilės, nuostabaus humoro jausmo ir užkrečiančio juoko, taip pat tai ir visi ją pažinoję „Arkos“ bei „Tikėjimo ir šviesos“ bendruomenių nariai. Man atrodė beveik normalu, kad Teresė mus paliko, iškeliavus Benediktui. Jis buvo jos atrama per visus metus, kuriuos ji praleido Mažųjų vargšų seserų globojamuose senelių namuose. Kiekvieną Sekmadienį, o gal ir dažniau, jis jai skambindavo telefonu, jis buvo jos šviesa, jos paguoda ir prisikėlimo viltis. Tad nenuostabu, jog ji troško ir meldė, kad galėtų sekti paskui jį. Ji tą padarė labai greitai!

Turėjau galimybę kalbėtis su Benediktu telefonu, kai jis gulėjo netoli vienuolyno įkurtoje ligoninėje, Kanadoje.

Paprašiau jo, kad jei jo būklė pablogėtų, jis būtinai manęs sulauktų. Jo mirties dieną budėjau prie jo lovos. Jis gulėjo, jo veidą puošė švelni šypsena, net kančios metu teikianti gyvenimą tiems, kurie yra greta jo. Ištisis 68 metus jis buvo švelnus ir šventas vienuolis, ieškantis Dievo ir spinduliuojantis Jo artumą. Vieną akimirką – o švelnūs žmogus – jis padavė man savo ranką ir taip mes pasilikome, drauge meldamiesi tol, kol jis išleido paskutinį atodūšį ir jo širdis sustojo. Nepajėgiau sulaikyti ašarų, jo gydytojas duodavo man Kleenex tabletes vieną po kitos. Nenorėjau pasitraukti iš šios ramybės kupinos vietos, šio abipusio maldingo artumo, bet turėjau tą padaryti, nes jis persikėlė iš vieno šio regimo gyvenimo upės kranto į kitą. Šydas tarp to, kas regima ir neregima, yra toks plonas ir lengvas. Visą savo gyvenimą jis laukė šios akimirkos ir susitikimo su Tuo, kurį mylėjo ir kuriam pašventė visą savo gyvenimą. Jis perėjo į kitą krantą. Ačiū tau, didysis broli! Dabar turiu toliau gyventi savo gyvenimą šioje pusėje.

...jis persikėlė iš vieno šio regimo gyvenimo upės kranto į kitą.

Po mėnesio Teresė parkrito savo kambaryje Londone ir buvo nuvežta į ligoninę, kurioje pati ilgus metus dirbo gydytoja. Ją gydžiusiam gydytojui buvo sunku suvokti jos troškimą prisijungti prie Benedikto. Teresė, kuri taip nuostabiai ir švelniai gydė šimtus žmonių, paskutinius savo gyvenimo mėnesius buvo stebėtinai gražiai palydima gydytojo, kuris ją pažinojo ir mylėjo, besidarbuojančią paliatyvios slaugos pasaulyje. Tai jis pasiūlė ją nuvežti pas Mažąsias vargdienų seseris.

Jos laidotuvės buvo nuostabios. Drįstu išarti, jog tai buvo tarsi šlovingas apvainikavimas visų metų, kai ji troško ir darbavosi dėl vienybės tarp bažnyčių. Laidotuvių Mišios, kurias aukojo Tėvas David Stanley, vyko Anglikonų Kenterberio Katedroje, jose dalyvavo daugybė jos draugų ir žmonių iš „Arkos“ bei „Tikėjimo ir šviesos“. Ji buvo palaidota mažosiose kapinaitėse Bartfrestone, kur 1974 m. ji pradėjo pirmąją „Arkos“ bendruomenę Jungtinėje Karalystėje. Ji atgulė poilsio čia, kur jau ilsisi jos pirmieji į bendruomenę priimti ir jau į Amžinuosius namus iškeliavę asmenys.

Teresė buvo nuostabi moteris, atjaučianti ir mylinči, labai kompetentinga gydytoja. Ji tiek daug davė ne tik Jungtinėje Karalystėje ir Šiaurės Europoje jos pačios įkurtoms ar koordinuotoms „Arkos“ bendruomenėms, bet ir visoms mūsų bendruomenėms. Ji stengėsi, kad mūsų bendruomenės būtų augimo ir priėmimo vietomis, kur būtų priimami ne tik asmenys, kuriuos derėjo priimti dėl jų trapumo ir pažeidžiamumo, bet taip ir tie, kurie atvykdavo gyventi drauge su jais. Jos širdis troško visų krikščionių ir visų žmonių vienybės. Štai jos gyvenimo ir jos kančios giesmė: „Tegul visi bus viena“.

„Arkai“ sukako 50 metų! Per visus šiuos metus mus vedė švelni Dievo ranka. Taip, „Arka“ yra Dievo darbas. Dievas trokšta vienybės, jis trokšta, kad į asmenis, kurie taip dažnai yra atsumiami ir paliekami nuošalyje dėl jų negalios, mūsų visuomenės, bažnyčios ir religijos žvelgtų kaip į vertingus ir svarbius. Jie gali

tiekie daug ko mus išmokyti apie tai, ką reiškia būti žmogumi, jie nesistengia būti laimėtojais, verčiau jie yra tie, kurie suburia žmones į džiaugsmo ir gyvenimo bendruomenes. Atstumti asmenys mus kviečia mylėti

ir atverti mūsų širdis kiekvienam asmeniui, nepaisant jo skirtingumo ir netgi būtent dėl šio skirtingumo. Jie mus kviečia leisti

sugriauti mūsų išankstines nuostatas, dėl kurių į kai kuriuos asmenis žvelgiame kaip į svarbius, o į kitus žiūrime iš aukšto. Jie mus kviečia visus drauge keliauti vienybės mūsų didelėje žmonijos šeimoje link. Taip, „Arka“ yra Dievo darbas. Dėkoju už švelnią Dievo ranką, kuri mus vedė Trosly, pradedant nuo Rafaelio ir Filipo prie daugybės kitų asmenų visame pasaulyje, gyvenančių meilėje ir šventimo dvasioje.

Gegužės mėnesį 2000 iš mūsų susirinkome Pranzūzijoje (Paray-le-Monial) dėkoti už mūsų istoriją ir už šią mus vedusią, gerumo kupiną Dievo ranką. Birželio mėnesį kiekviena bendruomenė aplankė kitą „Arkos“ bendruomenę ir kartu šventė vienybę bei dėkojo. Rugšėjo 27 d. daugelis iš mūsų susirinksime Paryžiaus gatvėse dainuoti, šokti, švęsti ir dėkoti už pačius silpniausius, kurie teikia gyvybę ne tik mums, bet taip pat ir daugeliui kitų. Galiausiai rugsėjo pabaigoje į Trosly suvažiuos po du asmenys iš kiekvienoje šalyje įkurtos pirmosios „Arkos“ bendruomenė – kartu švęsime ir dėkosime Dievui už taikos darbą, kuris yra „Arka“.

Mano viešnagė Orvalo vienuolyne, o prieš tai Cognac'o Karmelyje, kuriame seserys jau beveik 40 metų meldžiasi už „Arką“ bei „Tikėjimą ir šviesą“, buvo kupina švelnumo ir tylos. Be telefono, be vizitų. Leidau sau panirti į tylą – tylą, kuri yra pilnatvė, tylą, kuri formuoja mano širdį, tylą, kurioje galiu nebijodamas ir nebėgdamas atrasti savo trapumą, bet taip pat ir susitikti Tą, kuris mane gydo, Jėzų. Taip, tai Dievas gydo mano dvasią ir širdį bei kviečia mane į vidinę ramybės pilnatvę.

Noriu ir toliau tęsti savo kelionę, augdamas meilėje...

Švenčiu savo 86-ąjį gimtadienį. Kiek gimtadienių man dar liko? Pamatysime. Šią akimirką noriu tęsti savo kelionę, augdamas meilėje ir priimdamas save tokį, koks esu, su visais mano silpnumais ir dovanomis, tęsti savo kelionę į galutinę šventimo buveinę Dievo širdyje. Vis labiau ir labiau suprantu, kaip menkai temoku melstis. Galbūt visa, ką galiu padaryti, tai atsiduoti Jėzui ir laukti Jo švelnaus atėjimo.

Būdamas čia dar kartą perskaičiau gražiąją Frances Young, metodistų pastoriaus, ir Artūro, turinčio sunkią negalią, mamos parašytą knygą. Tai jos istorija ir Artūro istorija. Dar daugiau, tai puiki teologija, besiskleidžianti neįgalių žmonių tikrovėje: jų gyvenimo ir pašaukimo prasmė, žvelgiant Dievo žvilgsniu, netekties prasmė ir kelias Dievo link. Daugybę metų Frances Young ir David Ford buvo artimi „Arkai“ bei „Tikėjimui ir šviesai“. Jie mums padėjo parinkti žodžius ir atrasti prasmę tame, kuo mes gyvename. Knyga vadinasi „Artūro kvietimas“ ir yra išspausdinta Londone.

Paskutines šio ilgo laiško eilutes rašau iš pajūrio Ambleteuse vietovėje. Draugai mums, man ir Odilei (ačiū, Odile, kad rūpiniesi manimi ir saugai, kad nenukrisčiau), paskolino savo namą; tai puiki vila, iš kurios atsiveria nuostabus vaizdas į jūrą ir paplūdimį, skalaujamą bangų. Jūra plaukiantys laivai ir drauge su vėju sklendantčios arba atkakliai prieš vėją sau kelią skinančios žuvėdros, ir žinoma, rėksmingas jų klyksmas: „Ke-eh ar kiau...“ Saulė, kaip ir debesys, tai pasirodo, tai išnyksta. Nuostabu regėti, kaip paplūdimys tampa vaikų rojumi! Čia ypatingu būdu Dievas apreiškia savo artumą per kūrinijos spindesį. Jūra, genama nuolatinio judėjimo, atrodo tai rūsti, tai švelni. Visa čia tampa kvietimu mąstyti apie Dievo didybę ir mažumą, kur susivienija ir tai, kas didu, ir tai, kas maža. Dabar turiu palikti šią vietą ir sugrįžti į savo rekolekcijų, susitikimų ir maldos kupiną gyvenimą Trosly.

Su dėkingumu
Žanas